

Duurzaam dromen, Suburbaan wonen.

Waarom de jonge klimaatbetoger toch voor een woning buiten de kern kiest

– **Margo Bienstman**

Als twintiger in de 21e eeuw besef ik dat onze planeet grenzen heeft, dat we zorg moeten dragen voor de natuur en dat onze levenswijze impact heeft op toekomstige generaties. Toch zie ik steeds meer vrienden net buiten de stad gaan wonen. Dit wringt met mijn inzichten als planner en onderzoeker, maar ik kan hen niet altijd ongelijk geven.

De woningprijzen in sommige Vlaamse steden schieten de hoogte in. Zeker in wijken waar kwalitatief groen, een veilige toegang tot voorzieningen en een goede bereikbaarheid is, is het voor jonge kopers bijna onbetaalbaar om een in hun ogen geschikte woning te vinden. Vaak is het de balans tussen woningprijzen en de kwaliteit van de woonomgeving die doorslaggevend is om zich al dan niet in de stad te vestigen.

Hoewel het Vlaams omgevingsbeleid inzet op verdichting en het vrijwaren van open ruimte, strookt dit niet met de realiteit. Aan de stadsrand wonen is vaak goedkoper en aangenamer, waardoor verdichting in de kernen zelfs afneemt. Dit komt niet doordat jongere generaties duurzaamheid onbelangrijk vinden, maar omdat ze hun kinderen willen laten opgroeien in een degelijke woning in een veilige omgeving.

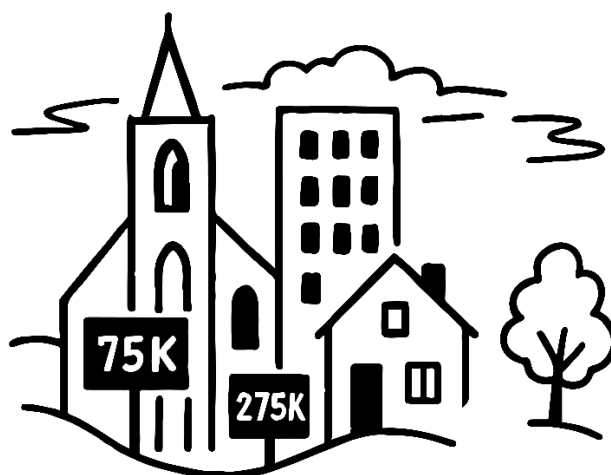
In deze paper onderzoek ik de link tussen woonwensen van jonge Vlamingen en verdichting in stedelijke kernen. Een case study illustreert hoe beleid en praktijk niet altijd overeenkomen, zeker bij complexe kwesties als koopkracht, duurzaamheid en de menselijke behoefte aan een eigen thuis.

Duurzaam dromen, Suburbaan wonen.

Waarom de jonge klimaatbetoger toch voor een woning buiten de kern kiest

Margo Bienstman

- Het Vlaams beleid zet in op verdichting, maar toch neemt de inwonersdichtheid in de stadskernen af. Ik merk dat in mijn omgeving veel jonge 'klimaatbetogers' uiteindelijk toch kiezen voor een woning aan de rand. Niet uit onverschilligheid, maar omdat hun woonwensen moeilijk te verzoenen zijn met het aanbod in de stad.
- In gesprekken met leeftijdsgenoten hoor ik vaak dezelfde frustratie: we willen wel in de stad wonen, maar niet ten koste van onze financiële toekomst. Door de grote vraag naar woningen in de stad, lopen de prijzen in de centrumsteden hoog op.
- Verdichting werkt alleen als het niet ten koste gaat van de woonkwaliteit. Een kleine, goed gelegen woning met toegang tot een park spreekt meer aan dan een anonieme flat zonder buurtgevoel.
- Deze paper is geen pleidooi voor exclusief beleid voor jonge, koopkrachtige Vlamingen. Maar als zij ondersteund worden in hun keuze voor stedelijk wonen, kunnen ze bijdragen aan leefbare, verdichte steden in plaats van verdere suburbanisatie te versterken.

Duurzaam dromen, Suburbaan wonen.

Waarom de jonge klimaatbetoger toch voor een woning buiten de kern kiest

Idealen vs realiteit

Als ruimtelijk planner en onderzoeker in stedelijke ontwikkeling heb ik al menig café-avond gevuld met uitleggen waarom het belangrijk is om compact te wonen en wat de voordelen zijn van wonen op een toegankelijke locatie. En met deze ideeën ben ik zeker niet de eerste. De strategische visie van het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen (BRV) stelt ook doelstellingen voor de ruimtelijke ontwikkeling van Vlaanderen.ⁱ De focus ligt op duurzaam ruimtegebruik, met kernversterking en verdichting als één van de belangrijkste principes. Het BRV wil verdere versnippering van het landschap tegengaan en wonen, werken en voorzieningen zoveel mogelijk clusteren in kernen en verstedelijkte gebieden. In plaats van nieuwe woningen aan de stadsrand, moet er compacter gebouwd worden binnen het bestaande weefsel. En dit alles zonder verlies aan kwaliteit binnen de kernen. De beschikbare overgebleven ruimte in Vlaanderen is namelijk beperkt, en de maatschappelijke kost van de doorgedreven urban sprawl is niet te onderschatten.ⁱⁱ

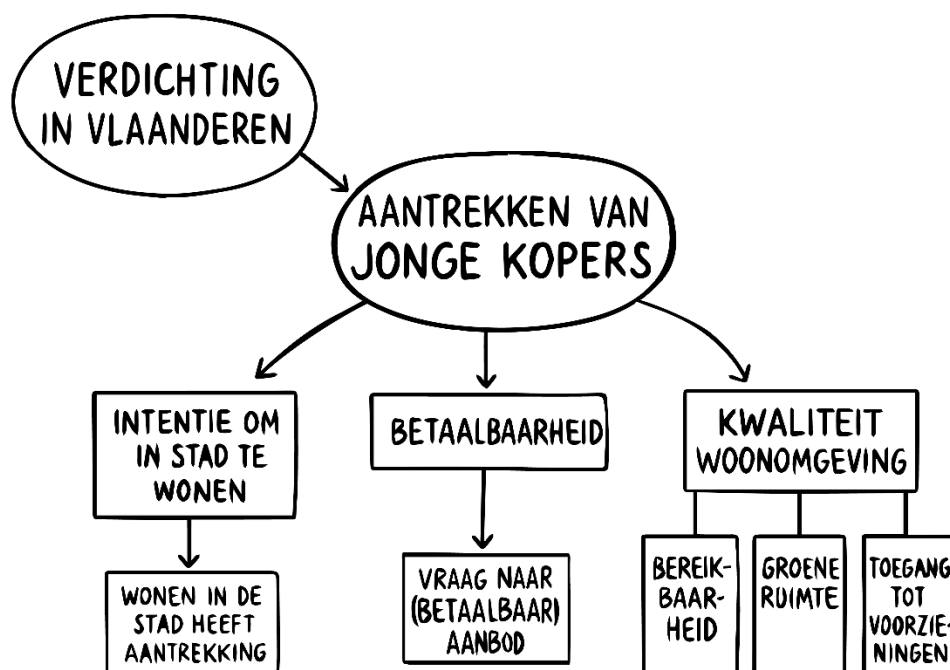
Ook uit andere lagen van het beleid worden deze ontwikkelingen ondersteund. Het woonbeleidsplan Vlaanderen wil een zo groot mogelijk deel van de woonvraag opvangen binnen het stedelijk weefsel. Hoge dichtheden leiden namelijk ook tot efficiëntere mobiliteit, energieverdeling en infrastructuur.ⁱⁱⁱ Sommige grotere Vlaamse steden, zoals Leuven, Gent of Antwerpen, hebben zelf een visie ontwikkeld rond kwalitatieve verdichting.

Een mooi plaatje dus. Eentje dat ik zeker kan volgen. En eigenlijk veel van de mensen in mijn omgeving ook, in theorie. De realiteit is zoals vaak iets minder eenduidig. Veel jonge 'klimaatbetogers', zoals ik hier mijn hoogopgeleide, eerder linkse kennissenkring omschrijf, hebben wel de voorkeur om centraal te wonen, maar het is juist in de centrumsteden dat de woningprijzen de hoogte in schieten.^{iv} In mijn nabijheid lijkt er dus wel genoeg vraag naar woningen binnen de kernen, maar het ontbreekt aan een betaalbaar aanbod. Op die manier werkt het woonbeleid, dat te weinig inzet op sociale woningen en controle van de private markt, het verdichtingsbeleid tegen.

Tegen 2050 wordt verwacht dat Vlaanderen zo'n 433.000 huishoudens meer zal tellen. Hoewel dit historisch gezien een vertraging is, zal deze bevolkingsgroei toch ergens opgevangen moeten worden. In principe zijn er woningen genoeg voor iedereen. In de centrumsteden doet zich echter wel een tekort op de woningmarkt voor. Dit wordt versterkt door het feit dat de grootte van het bestaande woningpatrimonium niet per se overeenkomt met de huidige gezinssamenstellingen.^v

Zelf een twintiger die zich recent op de huizenmarkt heeft gegooid, kan ik me niet van de indruk ontdoen dat er in mijn omgeving heel wat potentiële bijdrages aan kernverdichting worden misgelopen. In deze paper bekijk ik waarom jonge kopers toch niet kiezen voor een woning binnen de kern, en hoe dit eventueel bijgestuurd zou kunnen worden. Hoewel deze groep zeker niet de oplossing zal bieden voor het ruimtelijk beleid in Vlaanderen (hiervoor zullen meer structurele oplossingen nodig zijn in onder andere landgebruik, sociale woningbouw en het bijsturen van woonwensen), is het misschien wel een doelgroep die met beperkte moeite bij kan dragen aan een kwalitatieve verdichting. Ik bespreek deze kwestie aan de hand van drie aspecten: de wil om te wonen in de stad, de betaalbaarheid en de kwaliteit van de stedelijke woonomgeving.

Intentie om in de stad te wonen

In de zomer van 2024 besliste ik om, negen jaar nadat ik er als student vertrokken was, terug naar te strijken in mijn thuisstad Mechelen. Om mijn tot dan toe gespaarde geld te kunnen investeren besliste ik om te kopen. Met veel verwachtingen en eisen scrollde ik vastgoedwebsites af op zoek naar mijn droomwoning. Al snel bleek dat het kiezen van een woning een evenwichtsoefening zou worden tussen voorkeuren, prioriteiten en compromissen. Net zoals velen in mijn kennissenkring wilde ik graag dicht bij het centrum wonen. Op die manier ben je minder afhankelijk van de auto, zonder in te boeten op bereikbaarheid en voorzieningen. Mijn gevoel zegt me dan ook dat veel (jonge) Vlamingen zich in een stad willen vestigen—en de cijfers lijken dat te bevestigen. Uit de migratiegegevens van de provincie Antwerpen blijkt dat de grootste verhuisstromen richting stedelijke kernen gaan.^{vi} Antwerpen is daarbij een uitschieter, maar ook kleinere steden zoals Mechelen, Turnhout en Herentals trekken veel nieuwe inwoners aan.

Toch is er een kloof tussen waar mensen willen wonen en waar ze uiteindelijk terechtkomen. Er zijn te veel geïnteresseerden binnen de stad voor ongeveer dezelfde types van woning. Hoogopgeleide jonge koppels of alleenstaanden zijn vaak op zoek naar specifiek soort woning: groot genoeg, karaktervol en

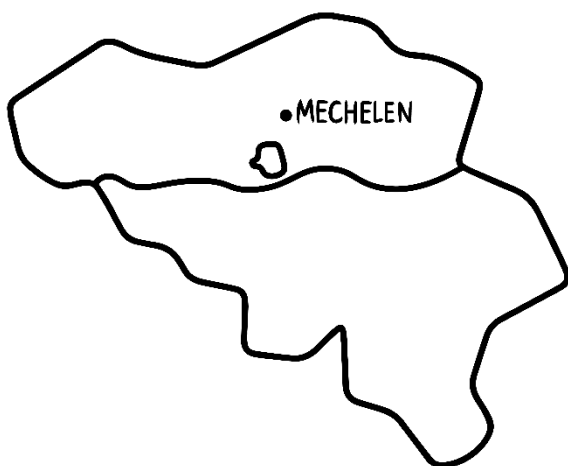
met toegang tot groen. Door het tekort aan dit soort woningen binnen de stad gaan ze uiteindelijk buiten het centrum wonen.

Een studie van de stad Gent suggereert dat het aantal mensen met een woonwens in de stad groter is dan het aantal dat er effectief naar een woning zoekt. Veel jonge klimaatbetogers zijn beperkt door een tekort in het woonaanbod, in budget of in het vinden van een woning op maat voor hun gezin en zoeken meteen een woning buiten de stad.^{vii}

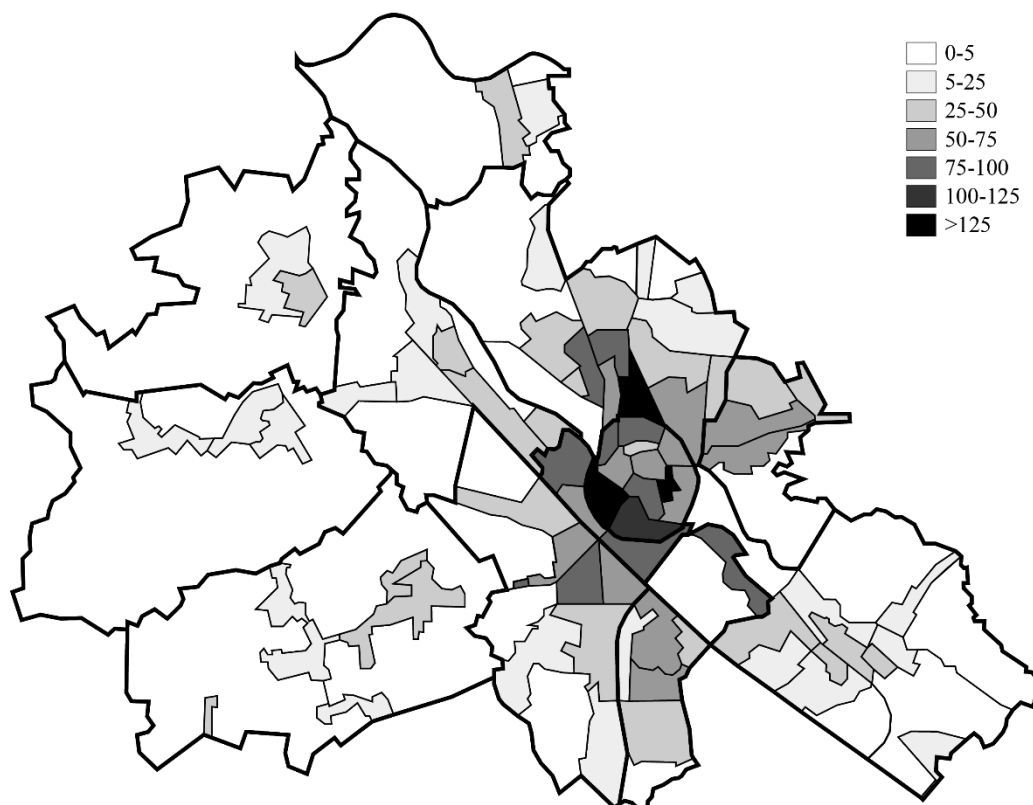
Betaalbaarheid

Een veelvoorkomend gespreksonderwerp tussen leeftijdsgenoten is de moeite met het vinden van een betaalbare woning. Een 1-slaapkamerappartement in de stad vinden is haalbaar, maar wat als je iets ruimer wilt gaan wonen om een gezin te starten? De huurprijs van een grotere woning loopt al snel op, dus is kopen dan uiteindelijk voordeliger? Welk aandeel van je loon mag je dan uitgeven aan een lening? En is het überhaupt mogelijk om een lening te krijgen zonder bijkomende sponsering van je familie? Dat zoveel mensen in een stad willen wonen, vertaalt zich ook in de woningprijzen. Deze zijn de afgelopen jaren het hardst gestegen in Gent, Mechelen, Leuven en Antwerpen.^{viii} Paradoxaal genoeg zorgt de stijgende vraag naar woningen in de stad er dus voor dat er een groot deel van mijn vrienden op het einde van hun huizenzoektocht uiteindelijk toch buiten de stad gaan wonen omdat ze zich een woning in de kern niet kunnen veroorloven.

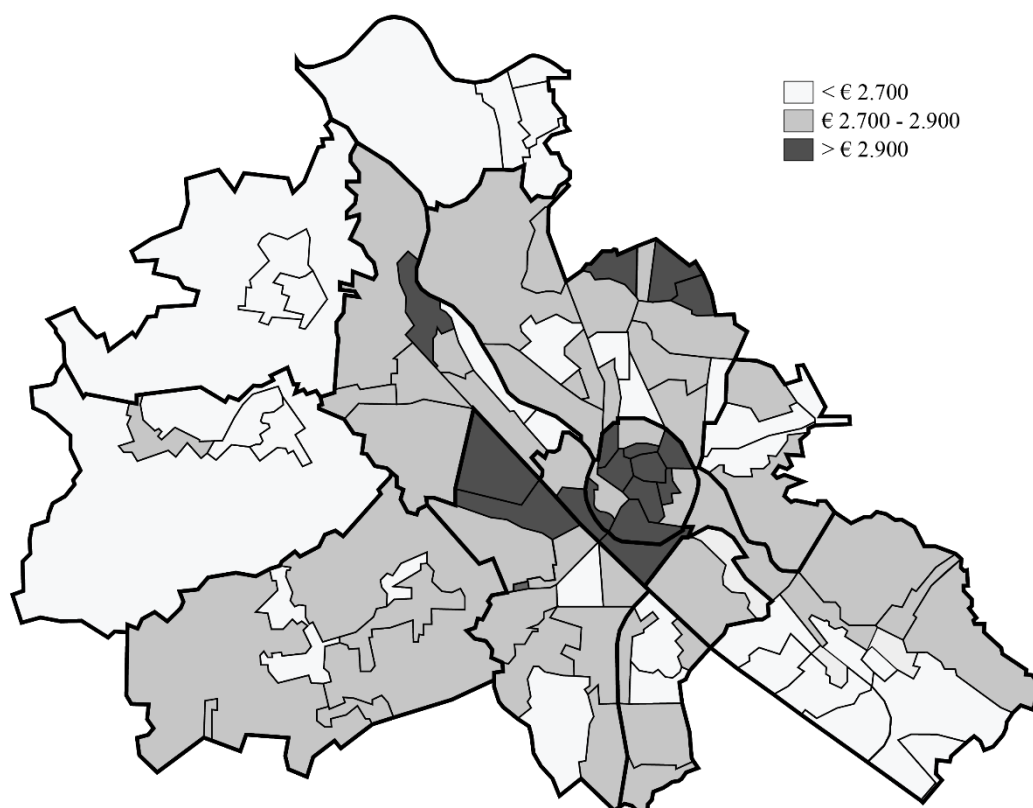

Om dat beter te begrijpen, kijk ik naar mijn thuisstad: Mechelen. Dit is de vijfde grootste van de 13 Vlaamse centrumsteden, met een oppervlakte van 65,8 km² en 89.561 inwoners verdeeld over 38.142 private huishoudens (in 2024).^{ix} Het aantal huishoudens groeit er jaar na jaar, en jongvolwassenen zoals ik zijn goed vertegenwoordigd, zeker in vergelijking met nabijgelegen kleinere steden zoals Lier.^x Zo'n 64,3% van de woningen zijn eengezinswoningen. 35,4% zijn meergezinswoningen. De overige 0,3% zijn alternatieve woonvormen zoals collectieve woningen.^{xi}

Binnen Mechelen is er een verband te vinden tussen de meest dense wijken en de hoogste woningprijzen. Hoe dichterbij het centrum van de stad, hoe hoger de woningdichtheid en hoe hoger de prijs. Voor wie dat niet kan betalen, is uitwijken naar de buitenwijken dus vaak een alternatief.

Inwonersdichtheid in inwoners/ha (Mechelen, 2024)
Departement Omgeving

Woningprijs in €/m² (Mechelen, 2025)
Eigen figuur o.b.v. data van Immoweb (maart 2025)

Het gebeurt ook regelmatig dat mensen die net afgestudeerd zijn eerst op zoek gaan naar alternatieve woonvormen zoals een cohousing om het huis uit te gaan en toch wat te kunnen sparen. Ook ik heb eerst vijf jaar geleefd in een huurwoning met vier vrienden, zo kan de huur van zo'n woning gedeeld worden. Voor de meesten onder ons was dit echter maar een tijdelijke situatie. De impact van de stijgende prijzen op jonge kopers is alvast merkbaar in mijn omgeving, en wordt ook weerspiegeld in de cijfers: het aandeel van hun inkomen dat naar de afbetaling van een lening gaat, is sinds 2016 in heel België gestegen, en in de Vlaamse centrumsteden nog het meest.^{xii}

Kwaliteit woonomgeving

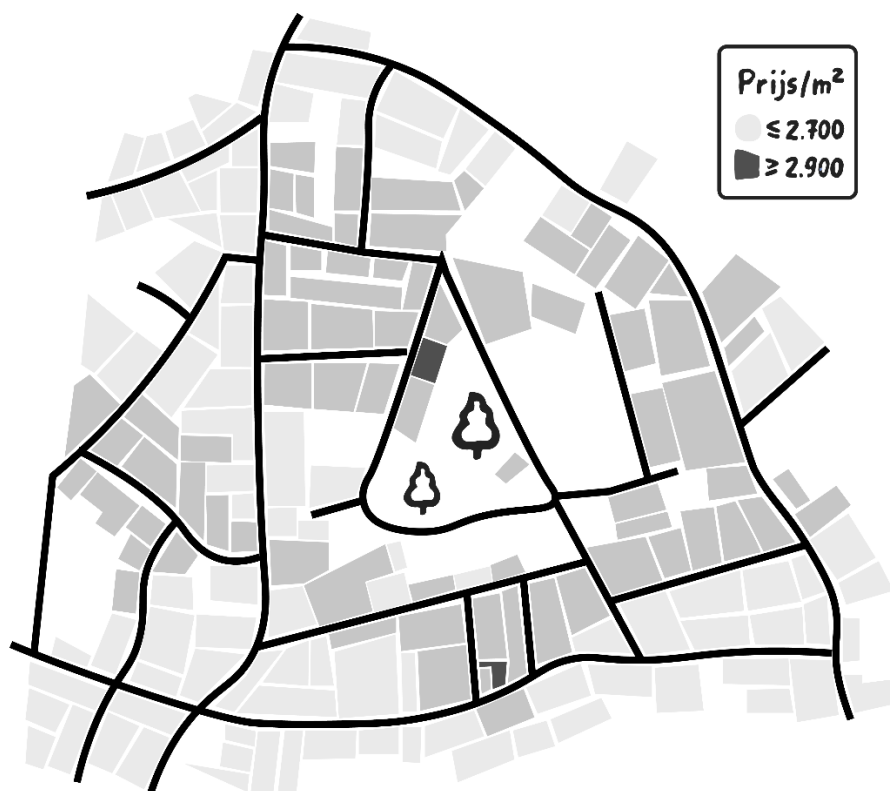
Wonen in en rond de stadskern is dus het duurst. Maar wie zou willen, kan altijd een woning kopen in bepaalde goedkopere wijken. Nekkerspoel, het Arsenal of het oosten van de Brusselsesteenweg kennen hoge verdichtingsgraden, liggen dicht bij het centrum en toch liggen de woningprijzen er opvallend lager. Toch komen bij de afweging om hier neer te strijken weer andere argumenten op de voorgrond. “Er is zoveel drukte.” “Is het daar wel veilig?” “Ik wil niet aan een drukke weg wonen.” Enkel en alleen het hebben van de wens om in een kern te wonen en het budget ervoor, is dus niet genoeg.

Uit de woonbeleidsstudie van de stad Mechelen (2022) blijkt dat een rustige buurt, afstand tot werk en afstand tot voorzieningen de meest doorslaggevende factoren zijn voor de keuze van een huis in een bepaalde buurt.^{xiii} Ik bespreek dan ook kort de volgende elementen van woonkwaliteit: leefbaarheid, bereikbaarheid en toegang tot voorzieningen.

Leefbaarheid en groene ruimte

Wanneer ik nadenk over in welke buurt ik graag zou wonen, kom ik al snel uit bij een woning in de omgeving van het Vrijbroekpark of het Papenhof. Dit zijn rustige buurten met goed onderhouden parken die zorgen voor een groene ontmoetingsplek in de wijk. In Vlaamse steden is ongeveer 50% van de ruimte verhard en 50% groen. Maar van die groene ruimte is meer dan 80% privaat eigendom, vooral in de vorm van tuinen.^{xiv} Private tuinen kunnen dan wel bijdragen aan een aangenaamere leefomgeving, de meeste inwoners hebben er enkel passief genot van (uitzicht, verkoeling, waterbeheer, etc). Helaas is er een duidelijke trend te zien het afgelopen decennium waarbij de publieke groene ruimte in de kernen afneemt.^{xv} Dit terwijl kwalitatieve publieke groene ruimte voor sommigen een alternatief kan zijn voor een eigen tuin.

Helaas speelt ook hier het principe ‘hoe groter de vraag, hoe duurder de woning’. Wijken met mooi aangelegd groen, weinig zwerfvuil, buurthinder of geluidsoverlast zijn duurder dan degenen die hier wat moeten inboeten. In de wijk rond het Papenhof park is zelfs duidelijk te zien dat de woningen die aan het park grenzen duurder zijn. De afwezigheid van toegankelijk groen en propere en gezonde wijken kan mensen dus ook wegduwen uit de stad.

Woningprijs in €/m² in de wijk rond het Papenhof (Mechelen, 2025)

Eigen figuur o.b.v. data van Immoweb (maart 2025)

Toegang tot voorzieningen

Een goede toegang tot voorzieningen is misschien niet prioriteit nummer 1 bij het kiezen van een woning, maar wordt vaak wel gezien als een voordeel. Dit is vaak wel een voordeel van het wonen in een kern, waar voorzieningen als bakkers, winkels of scholen talrijker aanwezig zijn en gemiddeld genomen dus ook bereikbaarder zijn. Niet alleen de fysieke afstand speelt hier een rol, maar ook de manier waarop deze diensten te bereiken zijn. Een veilige en aangename route naar winkels, scholen en ontspanningsplekken bepaalt hoe mensen hun buurt ervaren. Een bakker op vijf minuten fietsen is waardevoller dan een bakker op dezelfde afstand langs een drukke, onaangename weg.^{xvi}

Bereikbaarheid en mobiliteit

Zelf heb ik een hekel aan in de file staan. Iemand die in ontkenning is, zou nog kunnen zeggen dat het tijd is voor jezelf, maar uiteindelijk is het vooral verloren tijd. Wie in de stad woont, is minder afhankelijk van de auto—als er voldoende alternatieven zijn tenminste. Openbaar vervoer, goede fietsinfrastructuur en wandelbare straten kunnen de auto naar de achtergrond duwen. Steden die investeren in efficiënte alternatieve vervoersmiddelen verminderen niet alleen de parkeerdruk en verbeteren de veiligheid in het verkeer, maar maken stedelijk wonen ook aantrekkelijker. In Mechelen werden slecht onderhouden wegen, fiets- en voetpaden genoemd als een van de grootste ergernissen.^{xvii} Bereikbaarheid gaat niet alleen over afstand, maar ook over comfort en veiligheid. Door de hoge woondichtheid in steden kunnen investeringen in infrastructuur direct de ervaring van veel inwoners verbeteren.

Verdichting gaat niet over simpelweg meer woningen bouwen. Mensen willen meer dan alleen een betaalbare woonst; ze willen een aangename woonomgeving. Ik geloof dat veel van mijn vrienden bereid zouden zijn hun vrijstaande woning in te ruilen voor een stedelijk alternatief, als dat alternatief voldoende kwaliteit biedt. Een stad die inzet op groene ruimte, goede voorzieningen en vlotte bereikbaarheid, kan die mentale verschuiving in woonvoorkeuren helpen versnellen.

Waar slaat het verdichtingsbeleid de bal mis?

De inwonersdichtheid in de Vlaamse kernen daalt. Dit is niet doordat er niemand meer in de kernen wilt wonen. Integendeel, het aantal stedelingen stijgt jaarlijks. Toch wordt er geen verdichting waargenomen omdat de kernen tegelijkertijd in oppervlakte blijven toenemen doordat mensen gaan wonen aan de rand van de stad. Nochtans ken ik genoeg mensen die wel in het stadscentrum willen wonen, zolang dit hun spaarrekening niet aan diggelen slaat en de woonomgeving kwalitatief genoeg is. In de praktijk wint haalbaarheid het helaas vaak van wenselijkheid. Wonen in de stad is voor velen aantrekkelijk, maar andere factoren—zoals prijs, ruimte en rust—zijn eenvoudiger te realiseren aan de stadsrand.

Een belangrijke vraag is niet alleen hoe we jonge Vlamingen de stad in krijgen, maar ook of ze daar blijven. Een opvallende trend is dat dertigers, na de aankoop van een starterswoning in de stad, uiteindelijk toch verhuizen naar de randgemeenten.^{xviii} Tegelijk hoeft verhuisbeweging binnen een stad of regio niet per se een probleem te zijn. Wanneer ouderen verhuizen naar kleinere woningen, komt er bijvoorbeeld ruimte vrij voor jonge gezinnen. Wonen op maat van verschillende levensfasen kan dus bijdragen aan een efficiënter ruimtegebruik.

Jonge kopers aantrekken in de praktijk

Hoewel vaak kleinschalig, zetten centrumsteden zich soms bewust in om jonge kopers aan te trekken en de verhuisbeweging weg van de stad tegen te gaan. Een kennis van mij kocht bijvoorbeeld een woning binnen het project Papenhof (2020).^{xix} Stad Mechelen wou hier jonge kopers aantrekken door goedkope bouwprojecten aan te bieden op goede locaties. De kopers moesten dan zelf zorgen dat hun woning voldeed aan bepaalde voorwaarden, waaronder BEN-normen. Ook mogen ze de woning niet inzetten als opbrengsteigendom en moeten er minstens 5 jaar wonen. In ruil krijgen ze de kans om een kwalitatieve woning te kopen op een aangename locatie. Een ander voorbeeld (van voor mijn tijd) is het project Auwegemvaart (2011). Een aandachtspunt bij dit soort projecten is dat ze best deel uitmaken van de normale woonmarkt, en niet in de plaats komen van sociale woonprojecten.

Ook op Vlaams niveau leek er even wat te bewegen. In 2023 beloofde de Vlaamse regering een ‘woonwaarborg’ voor jonge kopers, zodat ze zonder eigen inbreng een lening konden afsluiten.^{xx} De regeling zou ingaan op 1 januari 2025, maar tot op vandaag blijft de concrete uitwerking uit.

De sociale component van het verdichtingsbeleid

Ondanks deze inspanningen blijft de woningmarkt vooral op eigen kracht werken—en dat botst met de verdichtingsdoelstellingen. Centraal gelegen woningen blijven duur, en het stroeflopend sociale woningbeleid in Vlaanderen helpt hierbij niet. Het aanbod is te beperkt en de kwaliteit is vaak ondermaats.^{xxi} Een functioneel verdichtingsbeleid gaat hand in hand met verbeteringen in andere beleidsdomeinen.

Deze paper vertrekt vanuit een persoonlijke observatie. Het is geen pleidooi om het woonbeleid volledig af te stemmen op jonge, hoogopgeleide middenklassers—daar is het vraagstuk te complex voor. Andere groepen hebben vaak meer ondersteuning nodig, en terecht. Maar ik zie in mijn omgeving wel veel jonge mensen die bewust omgaan met hun woonkeuzes. Ze willen graag rekening houden met het klimaat en de open ruimte, maar die wens moet concurreren met andere verlangens: betaalbaarheid, woonkwaliteit, rust.

Centraal wonen is dus niet altijd de eindbestemming. Toch geloof ik dat deze groep, met de juiste stimulansen, wel te overtuigen valt om in de stad te wonen én te blijven. Door hen kansen te geven op kwalitatieve woningen in de kern, kan hun koopkracht inzetten waar die het meeste impact heeft—niet in verdere verkaveling, maar in het versterken van stedelijke buurten. Misschien ligt daar dan ook een kans voor steden: niet alleen inzetten op grootschalige woonuitdagingen, maar ook op kleinere win-wins binnen hun ruimtelijk beleid.

De stad is tenslotte de plek waar onze maatschappij zich letterlijk verdicht. Iedereen brengt zijn of haar eigen wensen, beperkingen en verwachtingen mee. Deze paper vertelt het verhaal van de jonge klimaatbetoger op zoek naar een thuis, maar er zijn nog zoveel andere perspectieven die ook een plekje moeten krijgen binnen onze steden. Het zou een interessante oefening zijn om ook die verhalen op te pakken en zo het persoonlijk verhaal van het wonen in de stad uit de doeken te doen.

Bronnen

ⁱ Vlaamse Regering, ‘Strategische visie van het BRV’.

ⁱⁱ Wauters E. (red.), Boussauw K., Poelmans, L. et al., ‘Monetarisering urban sprawl in Vlaanderen’ (2021). Studie uitgevoerd in opdracht van Departement Omgeving.

ⁱⁱⁱ Vlaamse Regering, ‘Woonbeleidsplan Vlaanderen’ (2018)

^{iv} SERV, ‘Wonen in Vlaanderen: Uitdagingen vanuit Sociaal-Economisch Perspectief’, (2024): 18

^v SERV, ‘Wonen in Vlaanderen: Uitdagingen vanuit Sociaal-Economisch Perspectief’, (2024): 22

^{vi} Provincie Antwerpen, ‘Regionale Woningmarkten en Ruimtelijke Woonanalyse in de Provincie Antwerpen’, (2022)

-
- vii Atelier Romain & Endeavour, 'Woonstudie Gent', (2023) Studie uitgevoerd in opdracht van Stad Gent
Labo Ruimte, 'Intentienota Betaalbaar Wonen', (2024)
- viii SERV, 'Wonen in Vlaanderen: Uitdagingen vanuit Sociaal-Economisch Perspectief', (2024): 18
- ix Statbel & Rijksregister, 'Provincies in Cijfers
- x Dreesen, S., Van den Broeck, K., Damen, S. & Winters, S., 'Woonbeleidsstudie Mechelen', (2022):14
- xi Kadaster, 'Provincies in Cijfers
- xii SERV, 'Wonen in Vlaanderen: Uitdagingen vanuit Sociaal-Economisch Perspectief', (2024): 39 & 88
- xiii Dreesen, S., Van den Broeck, K., Damen, S. & Winters, S., 'Woonbeleidsstudie Mechelen', (2022): 25
- xiv Departement Omgeving, 'Themarapport Bouwshift', (2024):81
- xv Departement Omgeving, 'Themarapport Bouwshift', (2024):81
- xvi Departement Omgeving, 'Gedragstudie: Nabijheid van voorzieningen versus verplaatsingsgedrag en woonplaatskeuze', (2021)
- xvii Dreesen, S., Van den Broeck, K., Damen, S. & Winters, S., 'Woonbeleidsstudie Mechelen', (2022):28
- xviii Vastmans, F. & Dreesen, S., 'Woningprijzen: algemene trends en (sub)urbane verschillen', (2014):45
- xix Stad Mechelen, 'Wonen en delen: inspirerende voorbeelden', geraadpleegd op 3/04/2025 via <https://www.mechelen.be/anders-wonen/wonen-en-delen>
GVA, "Al zeventien van 27 woningen Papenhof werden verkocht", (25 oktober 2020), Gazet van Antwerpen
- xx Van Kerckhove, V., "Vlaamse regering wil jonge kopers van eerste woning ondersteunen met Woonwaarborg", (2 februari 2024), VRT
- xxi Maerevoet, E., "Slecht rapport voor Vlaams woonbeleid: "Vlaanderen heeft te weinig sociale woningen"", (19 maart 2025), VRT